Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 110. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ТРАВНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 18, 1979 No. 110. VOL. LXXXVI

ЕНЕРҐЕТИЧНА ПРОБЛЕМА ТАКИ ДІЙСНО ІСНУЄ — ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР

Вашінгтон. — Промовляючи у Білому Домі у вівторок, 14-го травня, до представників індустріяльного сектора країни, президент Джіммі Картер у досить гострий спосіб скритикував населення ЗСА за те, що ще далі вповні не вірить, що в країні таки існує поважна енерґетична проблема, яка в скорому часі може перетворитися в кризу.

Президент Джіммі Картер

Президент заявив, що американський нарід відмовляється „глянути правді в очі" і признати, що в ЗСА таки може заіснувати брак нафтових продуктів, зокрема бензини. Він твердив, що американці хочуть „звалити вину" на федеральний уряд і на нафтові фірми ЗСА, закидаючи їм, що вони, мовляв, „змовилися" і хочуть створити „штучний брак нафтових продуктів", щоб у такий спосіб підвищити їхню ціну, що, за словами Президента, є чистою неправдою.

Під час зустрічі, головною метою якої було переконати американський загал, а зокрема Конгрес, погодитися на поступову ліквідацію урядової контролі над цінами американської нафти і на пропозицію Білого Дому встановити додатковий податок на надмірні прибутки продуцентів нафти, президент Картер знову гостро натавбрував Палату Репрезентантів за те, що відмовилася надати йому право „в крайніх випадках" встановляти нормування (раціонування) бензини, називаючи це рішення конгресменів прикладом „політичної боязливости".

Президент і секретар скарбу Майкел Блументол під час цієї зустрічі вказали, що біля 50 відсотків американців далі не вірить, що в країні дійсно існує енерґетична проблема, а це є дуже небезпечне явище, бо американець, який вже тепер вживає двічі стільке бензини і та інших пальних продуктів, як пересічний німець, продовжуватиме своє „марнотратство", замість заощаджувати енерґетичні продукти.

Того самого дня, тобто минулого вівтірка, демократичний сенатор Томас Іґелтон з Міссурі заявив, що прибутки 16 американських нафтових фірм в 1978-му році і на початку біжучого становили від 144-ох до 389 відсотків понад їхні видатки і тому він вважає, що

(Закінчення на стор. 4)

НАРАДИ СПЕЦІЯЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ, ЇЇ ЗВІТУВАННЯ ТА ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТОМ, БУЛИ ПРЕДМЕТОМ ТРЕТЬОГО ДНЯ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Союзівка, Кергонксон. — Наради створеної на надзвичайному засіданні Головного Уряду Українського Народного Союзу у вересні м. р. Спеціяльної Організаційної Комісії та доповнених членами Головної Управи підкомісій були предметом щілоденних нарад і опісля звітування та дебат в третьому дні річних нарад Головного Уряду УНС в середу, 16-го травня.

За поодинокі підкомісії звітували: за підкомісію членства — головний організатор Василь Оріховський (активність Відділів і роля секретарів), головний контролер проф. Іван Телюк (роля Окружних Комітетів), заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась (братерська активність), головні радні інж. Анатолій Дорошенко і д-р Асколд Лозинський (включення молоді в братерську активність).

Найбільше уваги приділено справі підкомісії, яка обмірковувала продажу забезпечення. Цю справу реферували: головний радник Євген Репета, заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась і головний організатор Василь Оріховський.

Під час нарад Головного Уряду УНС. Промовляє головний предсідник УНС д-р Іван Флис.

(Світлив: ред. І. Длябога)

Звітування і дебати відбулися під час вечірньої сесії, якою проводили на переміну головний предсідник д-р Іван Флис і його заступники. Після дебат пропозиції підкомісії схвалено. В четвертому дні нарад, в четвер, 17-го травня ц. р. продовжуватимуться дебати над звітами і пропозиціями прямого збирання членських вкладок, підкомісії перепису українців в Америці і Канаді, підкомісії структури УНС та підкомісії нових родів забезпечення.

МОЄ САМОГУБСТВО — НЕ ЗІ СТРАХУ — ПЕРЕКАЗАВ М. МЕЛЬНИК ДРУЗЯМ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Як вже широко інформувала преса, в ніч з 9 на 10 березня 1979 року покінчив життя самогубством, зацькований кагебістами, український історик Михайло Мельник. Нещодавно прийшов на Захід новий самвидавний документ — некролог Михайла Мельника. Нижче друкуємо повний текст некрологу.

„11 березня 1979 року в селі Погреби, Броварського району, Київської области ховали Михайла Мельника. До гнітючо-важкого стану, що огорнув село, доповнилася атмосфера таємничости і страху: село було переповнене працівниками КГБ. Під різними приводами було заборонено іти на похорон учням школи. Не дозволено ховати з оркестрою. Похорон робився поквапно на другий же день після смерти.

Більшість Михайлових друзів з Києва й не знали про його кінчину, а тим, хто довідався вже в день похорону, робилися різні перешкоди потрапити на похорон. Павло Стокотельний був затриманий органами КГБ на автостанції при виїзді з Києва, а Миколу Горбаля і Євгена Обертаса, яким вдалося бути на похороні, схопили після похорону, завезли в Броварське райвідділення міліції, робили їм особистий обшук і протримали до пізньої ночі.

Чим же ця людина, вже мертва, викликала у влади таке занепокоєння? Чия вина в його трагічній смерті? Пізніше, щоб хоч якось надати правомочности вчинкам КГБ, будуть розпускатися слухи, що буцім, при обшуку в Михайла Мельника було вилучено радіостанцію, листівки і т. ін.

Михайло Мельник народився 1944 року на Вінниччині. В 1962-1967 роках навчався у Київському державному університеті. Після закінчення два роки працював у школах Київщини. В 1969-1971 роках був в аспірантурі Інституту історії, звідкіль його відчислено за 20 днів до захисту. Причиною цього було відвідання 22 травня пам'ятника Шевченкові. Потім був на вчительській роботі в школі,

(Закінчення на стор. 4)

Членські держави НАТО погодились піднести оборонний бюджет на 3 відсотки

Брюссель, Бельгія. — Міністри оборони держав-членів Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) погодились на своїх річних нарадах, які розпочалися тут у вівторок, 15-го травня ц. р., піднести оборонний бюджет на 3 відсотки і втримувати його на такій висоті до 1985-го року. Крім того головне командування НАТО вирішило зужити 4,5 більйонів долярів для покращання зброї, військового виряду і мілітарних баз, а також мобільних засобів, щоб можна було в скорому часі підтягнути підкріплення на випадок війни.

Рішення було прийняте у зв'язку із систематичним збільшенням совєтської військової загрози і розбудовою нових ракетних баз та накопичення атомової зброї в країнах Східньої Европи. Ген. Герман Ф. Цайнер Гундерсен, норвежець, який є головою військового Комітету, завданням якого є наглядати за рухами військ Варшавського Пакту, заявив, що Совєтський Союз з розмислом накопичив велику кількість атомової зброї у Східній Німеччині і Центральній Европі, щоб захитати військовий балянс між НАТО і Варшавським Пактом.

Згідно з інформацією американських представників у НАТО, головне командування цього оборонного Союзу докладе максимум зусиль, щоб уможливити З'єднаним Стейтам Америки, Великої Британії і Канаді якнайскоріше перекинути велику кількість військових з'єднань і зброї до Европи у випадку справжньої воєнної загрози. Представники ЗСА пропонували витратити на цю ціль 6,75 більйонів долярів; Західня Німеччина суґерувала нижчі суми. Остаточно було прийнято рішення про 4,5 більйонів долярів. ЗСА і Західня Німеччина покриють по 27 відсотків тієї суми. Велика Британія 12 відсотків, решту покриють інші держави НАТО. Речники ЗСА поінформували, що у зв'язку з цим Америка потроїть свої повітряні сили в Европі і вдержуватиме 5 замість 3-ох дивізій. Збільшення однак вимагає відповідних влаштувань, летовищ, бункерів для переховування амуніції, ракет та іншої зброї, приміщень тощо.

У зв'язку з економічними труднощами, дві держави — Туреччина і Портуґалія заявили, що вони не зможуть дати повного вкладу без допомоги сильніших держав.

Секретар оборони ЗСА Гарольд Бравн інформував в середу, 16-го травня, своїх европейських колеґ про становище ЗСА до цієї справи і про договір САЛТ II, який незабаром буде підписаний між Америкою і Совєтським Союзом. Бравн при тому підкреслив, що уряд президента Джіммі Картера має намір переворювати з Москвою також про скорочення іншої зброї та зменшення військових частин у Центральній Европі. Справа розміщення атомової зброї буде також темою переговорів, але тому, що СССР продовжує збільшувати свої атомові ракети в сателітних країнах, ЗСА і НАТО мусять відповідно до цього пристосувати свою оборону.

Сенат закликає Картера зліквідувати санкції проти Родезії

Вашінгтон. — З уваги на те, що в Родезії недавно відбулися вибори і переможцем вийшла неґритянська партія єпископа Абеля Музореви, Сенат ЗСА у вівторок, 14-го травня, 75-ма голосами проти 19-ох проголосував резолюцію, — яка фактично є тільки „бажанням Сенату", а не зобов'язуючим документом, — щоб президент Джіммі Картер до 10-ох днів після заприсяження єпископа Музореви на пост прем'єр-міністра зліквідував торговельні та інші санкції, які ЗСА наклали на Родезію, коли нею правив ще прем'єр Іян Смит, тобто коли при владі була біла меншість цієї африканської країни. Заприсяження Музореви заплановане на 1-го червня.

Резолюцію вніс республіканський сенатор Ричард Швайкер із Пеннсильванії і передбачають, що подібну резолюцію схвалить також Палата Репрезентантів. Спостерігачі вказують, що хоча згадана резолюція не зобов'язує президента Картера виконувати бажання законодавців, то вже той факт, що вона в Сенаті пройшла такою більшістю голосів напевно матиме вплив на рішення Білого Дому відносно майбутніх зв'язків ЗСА із Родезією, яка плянує змінити свою назву на Зімбабве.

Після того, як в другій половині квітня ц.р. в Родезії відбулися перші в історії цієї країни вільні вибори, переможцем в яких вийшла одна з неґритянських партій, то сенатори вважають, що ЗСА повинні зліквідувати санкції проти Родезії (Зімбабве) і встановити нормальні зв'язки з тією країною.

Письменник Юрій Стефаник з Едмонтону відвідав УНС і „Свободу"

Під час відвідин у „Свободі" стоять (зліва): ред. Євген Федоренко, письменники Юрій Стефаник і Іван Керницький-Ікер та ред. Володимир Левенець.

Джерзі Сити, Н.Дж. (в.л.). — У вівторок, 15-го травня ц.р., приміщення Українського Народного Союзу і видавництво „Свобода" відвідав письменник Юрій Стефаник з Едмонтону, Канада. Він, оглянувши приміщення видавництва, розмовляв коротко з редакторами і розказав їм про мету свого приїзду до З'єднаних Стейтів Америки і пляни на майбутнє.

Юрій Стефаник прибув до „Свободи" в товаристві письменника - гумориста Івана Керницького-Ікера.

„Мені дуже залежить на затісненні зв'язків між українськими письменниками Канади і ЗСА, — заявив Ю. Стефаник, — і це є фактично основна мета мого приїзду до Америки". Крім того, вийшов новий збірник Об'єднання Українських Письменників „Слово" і його треба розповсюдити серед української громади, бо в ньому зібрані вартісні матеріяли, корисні як для старшого, так і молодшого покоління.

Вирушаючи на „схід" Юрій Стефаник відвідав Торонто, а потім, їдучи до Метрополітального Ню Йорку, загостив до Ню

(Закінчення на стор. 4)

Сен. Дол кандидує на становище президента ЗСА

Рассел, Кан. — Сенатор Роберт Дол, кандидат на становище віцепрезидента ЗСА в 1976 році, заявив тут у понеділок, 14-го травня, що він візьме участь у праливорах Республіканської партії на пост Президента ЗСА. Майже все населення цього містечка, в якому народився сен. Дол, гучно вітало його проголошення та заяву, що під час виборчої кампанії він обіцятиме „тільки те, що можливе".

Негайно після зголошення своєї кандидатури сен. Дол поїхав до стейту Айова, а згодом до стейту Ню Гемпшир, де відбудуться перші правибори. Сен. Дол уважає, що одним з найважливіших питань внутрішньої політики є справа країного енергетичного пляну, що й буде головною темою дебат у передвиборчій кампанії.

Як відомо, сен. Дол є членом спеціяльної Комісії безпеки і співробітництва в Европі, головним завданням якої є перевірка примінення Гельсінкських угод. Як член цієї комісії, сен. Дол брав участь в конференції в Беоґраді, Юґославія, і постійно виступав в обороні прав людини та заступався за українських та інших політв'язнів в СССР. Його асистентом в ділянці прав людини з 1977 року був теперішній заступник головного предсідника УНСоюзу д-р Мирон Куропась. Опісля якийсь час в бюрах сен. Дола був затруднений Андрій Фединський з Клівленду.

Сен. Роберт Дол

(І. Д.)

Крім сен. Дола, свої кандидатури у правиборах Республіканської партії зголосили Джон Коннелі, Філліп Крейн, Джордж Буш, Гарольд Стассен, сен. Ловелл Вайкер і Бенджамін Фернандез. Свої зголошення рівнож заповіли сен. Говард Бейкер і Рональд Реґен.

СССР користується колишньою американською базою у В'єтнамі

Токіо. — Вперше від часу закінчення війни в Індокитаї Совєтський Союз признався до того, що він користується великою воєнною базою в затоці Камрань на побережжі південного В'єтнаму, її збудували ЗСА на початку 1960-их років коштом 2-ох більйонів долярів.

Розвідчі джерела ЗСА і Японії вже раніше твердили, що совєтські кораблі та літаки користуються базами у В'єтнамі, зокрема летунсько-морською базою в затоці Камрань. Число совєтських кораблів і літаків значно зросло в лютому цього року під час інвазії Китайської Народної Республіки на територію В'єтнаму.

Згідно з повідомленням японського міністерства закордонних справ, заступник міністерства закордонних справ СССР Ніколай Фірюбін заявив у понеділок, 14-го травня, що Совєтський Союз вдержує воєнні кораблі в камранській базі „згідно з договором приязні й співробітництва" з В'єтнамом. Цю заяву склав Фірюбін в Токіо під час нарад представників японського і совєтського урядів у справі наладнання кращих відносин з Асоціяцією Націй Південносхідньої Азії (АСЕАН). Представники японського уряду висловили застереження щодо зростаючого числа совєтських кораблів і літаків на Тихому океані. Фірюбін твердив, що це не має нічого спільного з намаганням СССР встановити кращі відносини з такими країнами, як Індонезія, Малайзія, Тайленд, Філіппіни та інші. Натомість він остеріг країни АСЕАН перед будь-якими спробами перетворити цей союз в „мілітарний бльок".

У Вудбріджі відбудеться віольончельний речитaль Н. Цибрівського

Вудбрідж, Ню Джерзі. — У неділю, 20-го травня ц. р., в 4-ій год. по полудні, тут в церкві св. Успення при 75 Сентр Рд., відбудеться речитaль на віольончелі Нестора Цибрівського, студента кляси віольончелі в проф. Гарві Шапіро музичної школи Джулярд в Ню Йорку. Цей речитaль попередив градуаційний речитaль Нестора Цибрівського, який виконував музичні композиції на цьому ж музичному інструменті 4-го травня, у Ню Йорку у залі Реситал Голл, Лінколн Сентр.

Віольончеліст Нестор Цибрівський

Молодий челіст почав науку фортепіяна і віольончелі в ранніх роках і градуював із середньої школи самостійним речитaлем у 1973 році, будучи учнем проф. Альдо Парісот у Єйлській Музичній школі. Опісля він продовжував студії музики, навчаючись у проф. Джона Пітерсена, будучи в Гарварді. Від 1976 року студіював у музичній школі Джулярд, в міжчасі виконуючи декілька віольончельних речиталів (Гарвард, Пібоді консерваторія, Український Літературний Клюб, Гете Інститут та інші), як також був двічі учасником літніх міжнародних музичних курсів у Вікторія Айленд, Британська Колюмбія.

Підготовляється пластове „Свято Юрія" на Вовчій Тропі

Ню Йорк (Р.Ю.). — Пластове „Свято Юрія" для юнацтва східніх пластових станиць відбудеться в днях 26-27 травня на пластовій оселі „Вовча тропа". Свято, яке проходитиме під гаслом „Нескорений Дух", організують пластові курені „Чортополохи" і „Орден Хрестоносців".

В програмі свята: тереснове змагання (де переводитимуться точки з практичного пластування), спортові змагання і велика ватра. Почесною гостею цього „Свята Юрія" буде пані Надія Світлична.

Провід „Свята Юрія": Володимир Рак — комендант; Соня Слободян — заступниця коменданта; Михайло Турчин — бунчужний; Люба Мазяр — писар; Христя Ставнича і Ярослав Федун — коменданти табору юнацтва.

Організатори сподіються чисельної участи пластової молоді і гарної погоди.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ВИСТУПАЄ В НЮАРКУ І НЮ ЙОРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка, яка під цю пору відбуває турне по ЗСА й Канаді, виступить в суботу і неділю, 19-20 травня, в Нюарку і Ню Йорку. В суботу в 8-ій год. вечора Капеля виступить з концертом в залі Юнійон Гай Скул в місті Юнійон, Н. Дж., 3-тя вул. і Бурнетт. Недільний концерт в Ню Йорку відбудеться в 5-ій год. по пол. в залі Гай Скул оф Фешен Індестріс, 225 24-та вул. захід.

ВИСТАВКА ФОТОГРАФІЙ З ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

Бавнд Брук, Н. Дж. — Вшановуючи Головного Отамана Симона Петлюри з нагоди 100-річчя народження, музей церкви-пам'ятника в Бавнд Бруку влаштовує виставку фотографій учасників та подій Визвольних Змагань. Виставка триватиме від 20-го травня до 20-го серпня включно. Попередня виставка писанок та замальовок з 4000-ої колекції Костя Мощенка продовжуватиметься через цілий літній сезон. Музей відкритий: середа і четвер від 11-5 години, в суботи і неділі від 12 та за попереднім домовленням. Телефонувати треба на числа: (201) 356-0090, або (201) 356-9105.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА ОБРАЗІВ З. ОРИШКЕВИЧА

Парма, Огайо. — Заходами Організації Української Молоді Пласт, куріня „Буриверхи" тут у днях від 18-го до 20-го травня ц.р. в домівці хору „Дніпро" при 5720 Стейт Ровд відбудеться мистецька виставка образів Зиновія Онишкевича. Виставку можна оглядати в п'ятницю від год. 7;30 до 10, суботу 12-9, а в неділю від 9-6 вечора.

ВИСТАВКА МАЛЯРСЬКИХ ТА КЕРАМІЧНИХ ПРАЦЬ Н. СТЕФАНІВ

Філядельфія, Па. — Заходами Об'єднання Мистців Українців в Америці і 20-го Відділу СУА ім. Олени Теліги тут у днях від 19-25-го травня ц. р. в залі „Тризуба" відбудеться виставка малярських і керамічних праць Наталії Стефанів. Відкриття виставки відбудеться в суботу в 4-ій год. по полудні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Для самозбереження

Кілька днів тому американські засоби масової інформації повідомили, що Департамент оборони змінив свою думку і тепер знову бере під увагу можливість розміщення нових „пересувних" ракет типу „Ем-Екс" у підземельних тунелях завдовжки 10-12 миль. Раніше Пентагон був відкинув пропозицію щодо тунелів, а зосереджував увагу на можливості розміщення інших ракет на підводних човнах, як теж виготовляв пляни відносно систематичного пересування ракет „Ем-Екс", яких було б біля 250, по підземельних бункерах. Ці бункери находилися б в різних частинах ЗСА і їх було б кілька тисяч.

Білий Дім ще у половині 1978-го року розпочав кампанію, яка має на меті переконати членів Конгресу підтримати пропозицію щодо розбудови „пересувних" ракет „Ем-Екс", які мали б заступити дотеперішню головну американську стратегічну ракету „Мінетмен".

Хоча деякі законодавці з різних причин заявилися проти розбудови тих нових ракет, то інші члени обох Палат Конгресу і спеціялісти-військовики доказують, що ракети „Ем-Екс" конечно потрібні для запевнення безпеки ЗСА та цілого вільного світу. Між іншим, цікавим фактом є те, що делегація Совєтського Союзу, яка переговорювала і вже договорилася з представниками ЗСА в справі нового договору про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), погодилася на те, щоб Америка мала право розбудовувати систему ракет „Ем-Екс", однак проти продукції цієї нової зброї виступають деякі американські законодавці.

„Пересувні" ракети типу „Ем-Екс" Америці таки конечно потрібні. Згідно з твердженням американських розвідчих чинників і Департаменту оборони, Совєтський Союз до половини 1980-их років матиме вже так удосконалені міжконтинентальні ракети, що зможе попадати у майже всі „нерухомі" американські ракети, головним чином у „Мінетмени". Власне тому треба наполегливо розбудувати систему „пересувних ракет", які були б розміщені чи то в тунелях на 10 чи 12 миль завдовжки, чи в різних підземельних бункерах. Ракети можна б пересувати в самих тунелях, чи з однієї місцевости до іншої, таким чином утруднюючи Москві можливість знищити ракети Америки. Крім того, ЗСА мали б змогу перевести відплатну акцію, якщо Совєтський Союз розпочав би війну проти цієї країни, особливо коли б Москва заатакувала американську територію міжконтинентальними ракетами. Америка мала б в своїх руках „пересувні ракети", яких совєтська атомова зброя не зуміла б знищити.

У додатку, ракети „Ем-Екс", як вказують речники Державного департаменту, були б не тільки „пересувними", але також точнішими та з більшою винищувальною спроможністю, ніж будь-які дотеперішні американські ракети.

Розбудова нової „пересувної" ракети конечна ще й тому, що президент Джіммі Картер, проти порад багатьох високих старшин американських збройних сил і багатьох законодавців, як теж навіть деяких членів його власного уряду, вирішив припинити розбудову бомбовика типу „Б-1" і відклав продукцію невтронної бомби. А цей літак і бомба значно скріпили б військову силу ЗСА.

Безперечно було б краще, щоб Америка не потребувала видавати великі суми грошей на нову зброю, а могла б призначувати їх на щоденні потреби свого населення. Але з уваги на те, що Совєтський Союз, хоча нібито дійшов до порозуміння із ЗСА відносно нового договору про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), то все одно дальше продовжуватиме продукувати все нову і більш деструктивну офензивну зброю, Америка змушена реагувати, щоб не послабити власну оборонну спроможність, як і оборонну спроможність цілого вільного світу.

Тому ЗСА повинні якнайшвидше розбудувати систему „пересувних" ракет „Ем-Екс". В обличчі постійно зростаючої мілітарної загрози з боку Совєтського Союзу Америка не може і не сміє не робити всіх можливих заходів для власної оборони і оборони своїх союзників. Йдеться тут про ніщо інше, як тільки про власне самозбереження.

Софія Наумович

ПРО УКРАЇНСЬКІ СПРАВИ У ФРАНЦУЗЬКИХ ПУБЛІКАЦІЯХ

[1]

Про те, що навіть невеликі зусилля із нашого боку в напрямі інформації чужинців знаходять, скоріше, чи пізніше, відгуки у світовій пресі, — переконуємося щораз частіше. Зокрема якщо йдеться про французьку пресу.

Ось у зв'язку з відкладеною „ад календас ґрекас", чи пак на три тижні квітня ц. р., поїздкою Жіскара д'Естена до Москви, появилася у „Фіґаро-Маґазін" (ч. з 1квітня ц. р.) велика стаття, ілюстрована малопривабливою подобою московського ґавляйтера, в якій заторкнено й українські справи, та й не тільки у географічному розумінні.

Автор, Робер Ляконтр, назвав статтю „Кремлівський фантон", хоч багато „таємниць" йому прояснилось у часі семирічного перебування у Москві. Ось як він називає речі пойменно: „Під час 62 років, совєтський імперіялізм кристалізувався довкола трьох нових царів: Сталіна, Хрущова і Брежнєва. Цей останній найбільше скритий... бо навіть немає його офіційного життєпису". Отож автор почерпнув деякі дані з твору двох американців, Сімона і Шустера, які його виготовили за редакцією самого Брежнєвого секретаріяту. „Ця книжка на шовковому папері, з масою ілюстрацій, промовчує всі великі світові події. Ні одного рядка про усунення Хрущова і Подгорного, ні одного слова про інвазію Чехо-Словаччини, чи про конфлікт з Пекіном, а Сталін ледве зацитований. Це „рожеве" оповідання!

Завдяки цій книжці й деяким „недискреціям", авторові вдалося виловити, що „Брежнєв народився у Каменському в Україні, малому містечку серед степу, по якому галопували запорожці й татари — цілими століттями. Його батьки, робітники з Курського району, бож половина Каменського населення була московська як Брежнєви, а решта ділилася на українців, поляків, волзьких німців, чехів і жидів".

Далі автор прозраджує свого інформатора: „Старий шкільний товариш Леоніда, жид Натан Кругляк, що доживає віку у Міллвокі, розказував, що москалі називали українців — „хахлами, грубіянами і вошивцями, такими брудними як їхній чорнозем". Тому москалі вважали себе „еміґрантами", робітниками, що працювали в Мартенівських печах... Брежнєв учився погано, під час лекцій позіхав... Щойно за большевиків вступив до технічного інституту у Дніпродзержинську, а звідтам поїхав як управитель маєтку в Білорусь. Там одружується з медсестрою Вікторією Петровною, „що має бути жидівкою як і жінка Молотова''. Молотов наказав йому прогнати „кулаків" за Сталіна... Україна, „шпихлір Европи" стала нужденною країною, де 5 мільйонів селян з родинами — наче справжній голокавст, бито, розстрілювано, засилано в концтабори ... згодом Сталін починає чистки. На 101 члена Центрального комітету України, вимордувано 98 осіб. Диригував цією масакрою Хрущов, „людина з черевиком", диктатор-кльовн, що любив поклепувати щічки молодих дівчат. Це саме робив у Молдавії Брежнєв, щоб приподобатися своєму протекторові — Хрущову. Він депортував 500 тисяч молдаван, заки поклав свою лапу на Казахстан під час невдалого експерименту з освоєнниям цілини... Так дійшов Брежнєв до Кремля, де 13 років пізніше стріляв у нього лейтенант Іліїн, але вбив тільки шофера... Я був тоді на 30 метрів від стрільця, й бачив, що авто з космонавтами давно переїхало. У висліді розстріляли 100 кадетів, а за Іліїним слід пропав... Брежнєву треба було 10 років, щоб позбутися усіх своїх супутників, між ними Шелеста — проконсула України, найтвердішого опозиціонера... Врешті став маршалом і президентом, щоб накинути свою нову конституцію і додати текст до „гимну без слів" від десталінізації... Тепер хворий... веґетує як маріонетка у Кремлі... у себе не сміє пити, ні курити, не може їздити своїми автами, дарунками західніх президентів... на телевізії оглядає... вестерни і футбол... Але Китай — це не Чехо-Словаччина!" — закінчує статтю Робер Ляконтр.

Це, звичайно, не перша й не єдина стаття, в якій говориться про Україну. Християнський тижневик „Ля ві" (життя) з грудня м. р. присвятив свої середні сторінки двом особам з їхніми світлинами: Олені Карер д'Енкорс і Леонідові Плющеві. На вступі редактор „Ля ві" Еме Савар ставить питання: „Від кількох років Захід глядить на СССР крізь призму прав людини. Яка ж вага совєтських дисидентів напередодні великих змін у цій країні, яку Олена Карер д'Енкос називає вже „розбитою імперією"? На це питання має відповісти Л. Плющ. Він дає декілька прикладів м. ін. розказує про колишнього українського комуніста Данила Шумука, якого за його переконання в'язнили поляки в тюрмі, німці у концтаборі, й урешті москалі запроторили його у ҐУЛаґ.

[Продовження буде]

М. Мельник

НОВИЙ УРЯД СССР

Недавно відбулись в СССР вибори до Верховної Ради і прийшов час творити новий уряд. Формально, Верховна Рада назначує Голову Ради Міністрів на своїй першій сесії після виборів, а голова пропонує персональний склад Ради Міністрів для одноголосного затвердження Верховною Радою. В дійсності, правдивим урядом СССР є Політбюро, а Рада Міністрів є його ваконним органом. Та це не значить, що міністри СССР є звичайними урядовцями Політбюра. В Раді Міністрів є все певна кількість членів чи кандидатів в члени Політбюра і найвищих партійних керівників. І тому члени уряду до більшої чи меншої міри, посередньо чи безпосередньо мають вплив на всі важні децизії.

Впродовж існування СССР компетенції уряду СССР мінялись. Адміністративні одиниці країни (республіки і автономні краї) мали спершу значну автономію в адміністративній, економічній, і часто політичній ділянках. Сталін ту автономію радикально скоротив. Хрущов економічну автономію спершу значно скріпив, а відтак почав її зменшувати. Брежнєв повернув до стислої централізації у всіх ділянках.

В політичній ділянці влада Політбюра є абсолютна. В Україні не існує ніякої української політичної сили, яка в леґальний спосіб могла б протиставитись рішенням Політбюра.

Ми тепер уже знаємо, що сталось в СССР в економічній ділянці. Ніякі адміністративні границі тепер уже не ділять економіку СССР і ту одностайність Брежнєв поспішив записати в конституцію СССР.

Із досить великого числа республіканських міністерств Української ССР із часів Хрущова залишились тільки наступні міністерства: автомобільного транспорту, будівництва і експлуатації автомобільних шляхів, житлово-комунального господатства, місцевої промисловости, побутового обслуговування населення, і соціяльного забезпечення. Усі інші ділянки, включно з культурою, освітою і юстицією, є під безпосереднім керівництвом уряду СССР. Отже концентрація влади в політичній, економічній, адміністративній, військовій і культурно-освітній є абсолютна. Того рода концентрації влади мабуть не було за часів Сталіна.

І тому нам усім повинно б бути дуже цікаво знати про те, як виглядає особовий склад уряду СССР. Загальне число міністрів СССР досить часто міняється. Під сучасну пору число усіх міністрів є сімдесять шість. На основі яких критеріїв тих людей призначено на міністерські пости? Тут є три можливості. Коли б в СССР існував федеральний принцип, тоді міністрів призначували б пропорційно до кількости населення в різних республіках і автономних краях. Коли б існував партійний принцип, тоді міністрами були б найкращі комуністи, і навіть того рода принцип запевняв би велику пропорцію неросіян в Раді Міністрів. У дійсності ні перший ні другий принцип не мав найменшого значення у виборі людей на міністерські пости. Їх вибрано точно так, як за царів: на основі вірности ідеалам російської імперії.

У новій Раді Міністрів є жменька неросіян. Та ні один із них не є міністром у якійсь дійсно важній ділянці. Кромі цього, коли Брежнєв робить якогось українця міністром СССР, то напевно не тому, щоб він заступав там інтереси своїх земляків.

Ті речі стають ще більш очевидні коли приглянутися ближче особовому складові Ради Міністрів. Дійсно важливими постами там є: голова Ради Міністрів; перший, другий, і третій заступники, міністерства: авіяційної промисловости, автомобільної промисловости, зовнішньої торгівлі, машинобудування, морського фльоту, нафтової промисловости, оборонної промисловости, оборони, загального машинобудування, радіопромисловости, суднобудівної промисловости, важкого машинобудування, хемічного і нафтового машинобудування, хемічної промисловости, внутрішніх справ, вищої і середньої освіти, закордонних справ, культури, промислого будівництва, важкої індустрії, торгівлі, фінансів і юстиції. За одним виїмком, усі ті міністерства обсаджені росіянами.

Колись я підраховував кількість росіян на найвищих керівних постах СССР і їх пропорція була приблизно 85 відсотків. Та того рода підрахунки є мабуть безцільні, бо маленька кількість неросіян це чисте замилювання очей. В дійсності, ані комунізм, ані федералізм не має нічого спільного з укладом сил в Москві. Ця сила є стовідсотково в руках росіян.

Та такої арґументації не можна залишити без того, щоб подивитись на національний склад адміністрації України. В грудні минулого року інформацію про це подав офіційно у своїй промові Щербицький. Цитуючи Брежнєва, він сказав: „Соціялізм давно довів: чим інтенсивніше зростання кожної з національних республік, тим виразніше проявляється процес інтернаціоналізації. У постійному обміні кадрами між союзними республіками знаходять свій прояв переваги нашого ладу, непорушна братерська дружба і єдність народів СССР. Об'єктивна

(Закінчення на стор. 4)

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Mykola P. Novak. GUARDINS OF UKRAINE. Historical Documentary and Memoirs

Ця книжка альбомного формату в англійській мові — по-українськи називається „На сторожі України" — має на кожній сторінці ілюстрації й світлини та тверду з ілюстраціями обкладинку. Книжку цю видали відомі американські українці, піонери українського організованого життя в Каліфорнії Микола і Надія Новаки.

У цій книзі говориться про долю України, про її історію, про життя українців на батьківщині і на еміґрації. Ось на 74-ій сторінці вміщені світлини Сергія Єфремова, Митрополита Липківського, Людмили Старицької-Черняхівської, Митрополита Миколи Борецького, Володимира Чехівського й Архиєпископа Нестора Шараївського — всі згинули як жертви московського окупанта.

На сторінках 28-29 пишеться про штучно спричинений голод в Україні, від якого згинули більше як шість мільйонів осіб.

32-гу сторінку займає Звернення Об'єднаних Українських Організацій Великого Ню Йорку до Уряду ЗСА п. з. „Польський терор в Україні". (Це про ганебну пацифікацію у 1930 році).

Та погляньмо в загальному на зміст цікавої для українця й для чужинця книжки про прикрашення на деяких сторінках ажількома світлинами. Вона має такі розділи:

Я українець (6-26), Переслідування українців в їхній батьківщині (27-58). Волю Україні!(59-108), Українське мистецтво й культурне життя у вільному світі (109-170), Українці і в Лос Анджелесі (171-196), Український Голливуд (197-212), Микола П. Новак — його ювілей, його родина і його приятелі (213-130).

Неможливо зреферувати хоча коротко зміст цієї книжки. Згадаємо, як в ній представлений широкий розділ про наше мистецьке й культурне життя: про славну Капелю Кошиця, про М. Леонтоновича, писанки, про Романа Придаткевича, Василя Авраменка, А. Архипенка, про українські фільми, про хор бандуристів (Григор Китастий і Володимир Божик), про вишивки, пам'ятник Шевченкові у Вашінґтоні, про Василя Шуста, пам'ятник О. Ольжичеві в Лігайтоні та інше.

Цікавий розділ „Українці в Голливуді", в якому надруковано про Майка Мазуркі (Мазуркевича), Джона Годяка, Джека Пеленса (Палагнюка), Ніка Адамса (Адамчука), Анну Стен, Дмитра Тьомкина, Ірину Змуркевич, Кубанських Козаків „Міс ЗСА" — Аннелізу Ільченко.

Варто ще згадати про останній розділ, в якому бачимо родину автора і видавця цієї книжки Миколу П. Новака, не тому, щоб його прославляти, — йому співає славу його дотепершня праця! — а тому, що мало в нас людей, щоб так віддано працювали для свого народу в Америці. Микола Новак дістав був ще в Галичині одного доляра від українця, що приїхав був з Америки. Сам Микола прибув сюди пізніше, доробився грошей, — ця книжка коштує кільканадцять тисяч долярів, — але він її розсилає університетам, бібліотекам, організаціям, а більша частина накладу йде на потреби Українського Вільного Університету як Новаківський дар. Книжка коштує 20 долярів. Хто прислав би більше як вона коштує, дістане від Фундації УВУ право відтягнути ту надвишку від федерального податку.

Книжку читається із зацікавленням і з подивом для її видавця та з бажанням, щоб у нас було більше таких меценатів нашої української справи.

Книжку можна купити у видавця: Mr. Mykola P. Novak 1818 Effie St., Los Angeles, Calif. 900026, USA.

Іван Гвозда. ДЕРЕВ'ЯНА АРХІТЕКТУРА УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТ. Фундація дослідження Лемківщини. Ню Йорк. 1978, ст. 286. Редакційна Колегія: М. Черешньовський, М. Дупляк, Богдан Ґеруляк і Мирон Мицьо.

Це видання вірно названо в „Америці" (28.IУ.) „монументальною книгою-альбомом", бо воно своїми 178-ма світлинами, — в тому кільканадцять кольорових — якнайкраще показує геніяльність українського народу в ділянці архітектури. Треба пам'ятати, що ці народні „архітекти", які вже в ХУІ віці будували наші церкви (з яких кілька є показані світлинами в цьому виданні) не кінчали ніяких технік, а проте вони вміли вибудувати дерев'яну церкву, яка сьогодні збуджує подив науковців-архітектів своєю красою на тлі краєвиду, підкреслюючи свою „вкомпонованість" в околицю.

В цій книзі-альбомі маємо 178 світлин. Між світлинами є понад сто церков і більше як двадцять лемківських хат і хиж. Деякі церкви мають по кілька архітектурних світлин, бо архітект Антін Варивода про деякі церкви, як наприклад, про св. Юра в Дрогобичі, вмістив аж три світлини. Архітект А. Варивода є в дійсності автором цього цінного видання. У книзі маємо 44 сторінки тексту та 194 сторінки ілюстрацій авторства архітекта А. Вариводи.

Книжка має у першій частині (9-68) статті, а в другій ілюстрації (73-266) та український і англійський списки (267-286). Українські

(Закінчення на стор. 4)

Ганна Черінь

ЧОТИРИ СТОЛИЦІ

[2]

Розшукала „зелених" туристів, якось і чоловік знайшовся. Сидимо й дивимось, як до нашого автобуса вантажать багаж (згодом ми навчилися перевіряти, чи наші валізи „поїхали", бо буває, що валізи подорожують іншим маршрутом, і деякі подорожні, розлучившися з своїми манатками, цілий тиждень в тім самім убранні ходять). Не тільки я замішалася із зеленими колами: вантажники поклали до нашого автобуса „червоні" валізи, а тепер їх викидають назад (не дуже делікатно), а натомість підвозять ті, що з зеленими відзнаками. Отож, і серед французів є „селепки". В вікно видивляємось на жінок, шукаючи паризький шик, що в багатьох випадках радше був „пшик".

Аеропорт Орлі — гарний, чистий, вікна радісно блищать. Написи — зверху французькою, знизу — англійською мовою — можна вже дечого навчитись. Вулицею біжать маленькі чистенькі авта: Пежо, Рено... Власне, не біжать, а мчать, аж летять, не зважаючи зовсім на перехожих — рятуйся, хто може! Я боялась вулицю переходити, і за ці короткі три дні не змогла привчитись до такого газардового руху. Та й мешканцям Парижу переходити дорогу нелегко — шниряють, як миші, а авта, як на перегонах, обкручуються навколо перехожих, мало не наїжджаючи на них... Мало не наїжджаючи — але ніколи не наїжджаючи. Нещасливого випадку я в Парижі не бачила, і не бачила також потовченого чи брудного авта. Таких, як то в нас повно на американських вулицях, тут нема, і, забігаючи наперед, скажу, що й у Італії та Греції, а в Англії й поготів, також не було.

Була неділя.

— У неділю в Парижі дуже спокійно, — пояснював наш водій, увихаючись між автами, що ні трохи не боялись великого автобуса й пхалися йому під ніс. — Це — день для відвідин церкви, або ще можна до тещі на обід... Не багато руху...

— Не багато? А це що таке?

— О, я забув. Це — вийняток. Тепер якраз повертаються з вакацій, але звичайно наші неділі спокійні, як у селі...

Ось і наш готель Новотель. Величезний, новий, і через те не в центрі міста. В готелі всі службовці говорять по-англійськи, навіть тоді, коли я до них зверталась по-французьки. Населення також любить „втирати носа" туристам і своєю непоганою англійською мовою відбивати в нас охоту практикувати розмову. Не так то ми, українці! Як ми радіємо, коли хтось нам хоч „добридень" нашою мовою промовить, хвалимо за „геніяльність"... А тут — заговорю по-французьки, начебто й правильно (бо розуміють!), а відповідають по-англійськи. Ну, то я хоча до свого чоловіка говорила по-французьки, і він хвалив.

Наша провідниця, цікава ірляндка на ім'я Марез, запросила нас до залі, де нам було виставлено дуже мізерне частування (може, й тут інфляція позначилась?). На столі стояло відерце, зроблене з якоїсь консервної бляшанки, обгорненої станіолем, а в нім, у червонім вині, плавали шматочки яблучка та помаранчі. Це називалось „санґрія". На закуску були „потейто чіпс" (от тобі й французька „cuisine"! Можна було б таку гостину збойкотувати, але всі приступили до відерця, то й ми за ними, як кажуть, за компанію.

А Марез тим часом викладала нам науку поведінки в чужих країнах, а зокрема — в Парижі. Вже одразу ми не пожаліли, що поїхали з туром, а не самостійно, бо, поперше, тур скрізь возив за нами наш багаж, автобус транспортував нас до готелю, де на нас чекали чисті, зручні кімнати, а розумна й привітна Марез охоче давала всі потрібні інформації. Скрізь вона попереджувала, щоб не були роззявами та добре тримали в руках торбинки, бо в натовпі розгублених і спантеличених туристів злодії почуваються, як риба в воді.

— Якщо мусите посилати комусь картки, — закінчила свої пояснення Марез, — то шліть їх із Парижу або з Лондону, бо якщо пошлете з Італії чи Греції, вони прибудуть, може, на Різдво.

Тут Марез пересолила: було справді не так, і якраз паризькі картки найбільше забарились. Я посилала вітання для багатьох моїх співробітників (бо така в нас „мода"), і знаю добре, котрі коли прийшли. Звичайно, більшість карток прибули після мене, але що ви хочете? І чия то, врешті була вина? Мабуть, нашої американської пошти. Штампів із датою наша пошта вже більш не кладе...

Кімната в готелі велика, ясна, навіть і з бальконом, але хто б то на нім сидів?! На стіні велика „модерністична" картина, не розібрати, чи то мають бути люди, чи бики. Чи, може, кентаври. Але еротична. Викупавшись всмак, ми, не так, як інші, що ніжились та відпочивали після дороги, пішли на станцію підземки, якраз коло готелю, та й поїхали в центр міста. Метро в Парижі гарне: чисте, зручне, дешеве й швидке. Є багато ліній і, пересідаючи з однієї на одну, можна скрізь дістатися. Але треба знати, де пересідати. Ми не раз плуталися, і моя французька мова не допомагала: що з того, що я могла пояснити, куди я хочу дістатись, коли француз не знав, як туди їхати... Але на кожній станції є службовці, і ті вже наводили нас на путь істинну. Все ж ми вирішили краще триматися нашої лінії „Ґальїні" й оглядати ті речі, до котрих нею можна дістатися (а веде вона до святої святих — „Арки Тріюмфу"). В поїзді, в вагоні другої кляси, де так приблизно добре, як і в першій, людей мало. Місця є досить, але коло мене присіла не дуже акуратна й зовсім не шикарна молода жінка, цікаво на мене поглядаючи. Перед тим, як сісти, вона помацала крісло, бо на сидінні хтось провів лінію чорним олівцем.

— Нічого, воно не маже, — сказала я по-французьки, бож язик чесався показати свої „знання".

— Навіть моїх білих штанів? — Засумнівалася вона.

Тільки тепер я помітила, що її штани були начебто білі. На мою думку, за них не варт було боятися.

Зав'язалась розмова, але й тут дівчина зійшла на англійську мову. Вона, правда, мала на те повне право, бо була американка, замужем за французом.

— Я одразу пізнала, що ви — американці, бо ваш чоловік у такім жакеті, яких тут не носять.

Так, мій чоловік був у своїм улюбленім жакеті, моднім в Америці.

Але мені заввага цієї пофранцуженої американки не сподобалась, і я їй відплатила:

— Я також пізнала, що ви — американка, бо ви так одягнені. (Може, вона в своїй уяві виглядала шиковно?.. А це ж була неділя...) Коло нас недалеко я побачила ще одну цікаву парижанку: недбало вдягнена, в „бабушці", вона лузала соняшникове насіння й плювала лушпайки на підлогу. Може вона була яка чужинка (ще, чого, доброго, з країни соняшників?!), але торохтіла з подругою по-французьки, без милого моєму вухові акценту.

На одній зупинці до вагону ввійшов молодий гарний хлопець з гітарою й заспівав, досить гарно, „Ґвантанамаре"... Пасажири кинули йому кілька монет, мабуть, не досить, бо він кисло усміхнувся й пішов у другий вагон, вирішивши, що далі концертувати в нашім „салоні" не варт. Як ми вийшли з вагона й ішли на вихід (sortie) через довгі коридори, на підлозі сидів також гарний юнак із гітарою й співав. Коло нього спинилось кілька дівчат, а одна з них дивилась на співака, як на Бога.

Ось і Площа-Зірка. 9 вулиць симетрично сходяться тут, як шпиці колеса, а в центрі зорею височить велична Тріюмфальна арка. Навколо неї товпляться туристи, а поліцай, з обличчям де-Ґоля, тільки низькорослий, пускає або не пускає їх у двері. Ми таки видряпалися сходами на саму гору й довго роздивлялися на всі боки, милуючись стрункими вулицями й величними будинками столиці. Французької мови ніде не було чути, але зате який вінеґрет! Фінська, шведська, німецька, еспанська мови перебивали одна одну, змагалися — кого більше... тільки української, крім нас, ніхто не репрезентував. Але ми знали, що в Парижі є багато українців; тут же є наші церкви, бібліотека Симона Петлюри, Сарсель недалеко... Через те, що ми виїжджали наспіх, а також через нездогадливість, я вже перед самим від'їздом написала до однієї знайомої письменниці в Парижі, що, мовляв, буду там на екскурсії й хотіла б зустрітися з українцями. А вона написала, що люди саме повертаються з вакацій, ще й бібліотека буде зачинена... Так що я втратила надію. Але потім отримала листа від незнайомої мені представниці Союзу Українок, що вони хотіли б зі мною зустрітися. Я ще встигла подати адресу й телефон мого готелю в Парижі й чекала на звістку. Але, хоч інші туристи мали різні „messages", для мене нічого не було.

[Продовження буде]

Вибори внесли непорозуміння в ряди французьких комуністів

Париж. — Жорж Марше, лідер французької Комуністичної партії, признався, що поразка соціялістично-комуністичної коаліції у виборах до парляменту в 1978 році внесла непорозуміння і тертя у ряди цієї партії, які поглиблюються і захитують внутрішню дисципліну.

Ж. Марше промовляв в середу, 9-го травня, на 23-му конгресі Комуністичної партії Франції, в якому бере участь біля 2,000 делегатів. „Правдою є, що минулорічні вибори причинились до рефлексій, ширших дебат, а то й непорозуміння", — сказав Марше.

Негайно після минулорічних виборів деякі активісти Комуністичної партії Франції гостро засудили ідеологічне доктринерство та сильне пов'язання з Комуністичною партією СССР. Науковець Жан Елленстін заявив тоді, що комуністи програли у виборах тому, що вони не відмежувались чітко від Совєтського Союзу. Філософ Люї Альтуссе твердив, що відстоювання традиційних догм комунізму фактично шкодить партії.

Політичні спостерігачі уважають, що в рядах Комуністичної партії Франції будуть продовжуватись суперечання над ідеологічними питаннями та практичними політичними напрямними.

В Індонезії розглядають проблему втікачів

Джакарта, Індонезія. — Представники 24-ох країн, включно з В'єтнамом, взяли участь у дводенній конференції тут у вівторок і середу, 15-16-го травня, метою якої було розглянути проблему зростаючого числа втікачів з Індокитаю та їх переселення до інших країн. У конференції також взяли участь представники Високого комішенера для справ утікачів при Об'єднаних Націях.

Згідно з опублікованими статистичними даними, з країн Південносхідньої Азії досі втікло біля 300,000 осіб. Від початку цього року з В'єтнаму прибуло до Малайзії біля 37,000 втікачів, до Гонг-Конгу — 25,000 і до Індонезії — 13,000. Біля 10,000 прибуло на кораблях і човнах до Тайлянду, Філіппін і до Сінгапуру. Під час перепливу з В'єтнаму згинуло понад 2,000 втікачів. Між 5,000 і 6,000 втікачів прибуває місячно до Тайлянду з Ляосу, а сотні втікаючих камбоджійців тайляндці завертають назад.

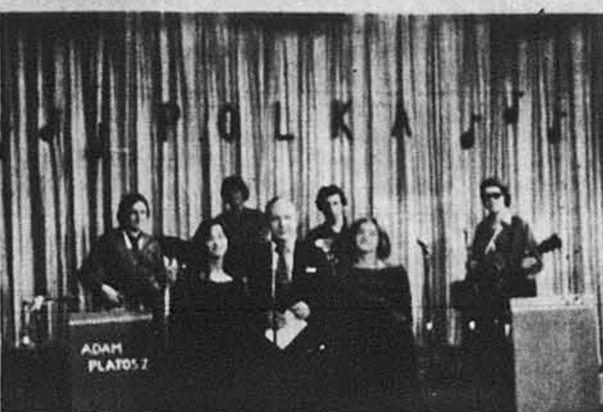
Як відомо, Індонезія погодилася відступити один із малих островів, що буде переходовим центром длю втікачів ЗСА є одною з країн, що погодились приймати втікачів у числі між 5,000 до 7,000 місячно. Однак американський представник на конференції, заступник-асистент державного секретаря Роберт Оклі, звернувся зі закликом до урядів країн Індокитаю шукати комплексної розв'язки питання втікачів. Представники ЗСА та інших країн заявили готовість до співпраці, однак вони звернули увагу делегатам В'єтнаму, що більшість втікачів з цієї країни — це особи китайського походження, які втікають з В'єтнаму під натиском уряду. Уряд ЗСА вже раніше погодився дати фінансову підтримку переходовому центрові для втікачів в Індонезії.

Китай знову обвинувачує В'єтнам за порушення кордону

Токіо, Японія. — Уряд Китайської Народної Республіки знову офіційно запротестував проти порушення кордону в'єтнамськими вояками, які не тільки переходять кордон, вдираючись тим самим на китайську територію, але також стріляють у китайську охорону й цивільне населення. Від часу перемир'я і відтягнення з в'єтнамської території китайських військових частин, в'єтнамські вояки вбили понад 100 цивільних китайців. Китай все ще продовжує називати свою одномісячну інвазію на В'єтнам „контратакою" і погрожує, що він у майбутньому каратиме зброєю порушників кордонів.

Під теперішню пору, як відомо, відбуваються безуспішні переговори між китайською і в'єтнамською делегаціями, які мають на меті врегулювання прикордонних спорів і відновлення добросусідських відносин. Політичні спостерігачі вважають, що в атмосфері напруження, яке тепер триває, жадне позитивне зговорення не є можливим. У становищі китайського уряду до цієї справи, опублікованому китайським пресовим агентством „Гсінгуа", говориться, що В'єтнам повинен відтягнути свої війська на давні позиції, якщо бажає жити в мирі з КНР. В'єтнам натомість веде гостру пропаганду проти Китаю і твердить, що велика частина китайських військ все ще перебуває на території В'єтнаму і це є справжньою причиною напруження, яке існує між Пекіном і Ганоєм.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ У СПРІНҐФІЛДІ, МАСС., В ЦЮ СУБОТУ ПЕРЕДАВАТИМЕ УКРАЇНСЬКУ ПРОГРАМУ

Спрінгфілд, Масс. — Цієї суботи, 19-го травня, місцева телевізійна станція WHYN русло 40 UHF, о год. 1-ій по пол. передаватиме програму української пісні і танку в циклі своїх програм народної музики. Цикль програм проходить під назвою „Полка Тайм". Під час суботньої передачі оркестра Адама Платоша з Ню Бритен, Коннектикат, відіграє в'язанку українських пісень, а танцювальна група „Дніпро" з Бриджпорту, під керівництвом Ірини Дмитрів, виконає кілька українських народних танців. Це вже втретє, що оркестра Адама Платоша виступає на згаданій телевізійній програмі, бо перший виступ був 21-го січня минулого року, а другий — 24-го червня. На фото в першому ряді (зліва): вокалістка Марійка Тарасюк, провідник телевізійної програми Френк Найт і вокалістка Оля Болонна; у другому ряді (зліва): диригент оркестри Адам Платош, Кітс Карбоне, Михайло Романів і Володимир Лотоцький.

ФРАҐМЕНТИ З МАНІФЕСТАЦІЇ-ЗУСТРІЧІ З В. МОРОЗОМ У НЮ ЙОРКУ

Члени молодечих організацій Пласт і СУМА зі своїми плякатами під час зустрічі.

(Фото: Рома Сохан-Гадзевич)

М. Чорний, адміністратор Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку, дарує бандуру від ансамблю бандуристів. Стоять (зліва): М. Шашкевич, В. Мороз, М. Чорний, Є. Івашків.

(Фото: „Нюз Ворлд")

ФІЛІЯ УКУ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ КІНЧАЄ СЕМЕСТЕР

Філядельфія, Па. (Є.Б.). — У вівторок 22-го травня 1979 року відбудеться на Філії Українського Католицького Університету у Філядельфії офіційне закінчення курсу „Фізичні та психічні підстави здоров'я", що його спонзорувало Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Відділ Пенсильванії, під проводом д-ра Олександра Черника. Цього ж вечора відбудеться на Філії панелева дискусія на тему „Об'яви недуг — коли іти до лікаря", у якій візьмуть участь д-р Юрій Ісаїв, д-р Я. Колибабюк і д-р Н. Сендзік; модератором програми буде д-р Роман Дикий.

З уваги на велике зацікавлення, що його викликав згаданий курс в українській громаді Філядельфії й околиці, як і з причин загального характеру теми панелю, на вечір 22-го травня запрошено не тільки зареєстрованих слухачів Філії, але і теж усіх зацікавлених громадян. Після програми відбудеться перекуска і спільна фотографія.

Єпископ Г. Капуччі не повернеться на Близький Схід

Ватикан. — Ватикан запевнив Ізраїль, що єпископ Гілярійон Капуччі, колишній голова грецько-мельхітської громади в Єрусалимі, якого ізраїльська влада звільнила в 1977 році після трирічного ув'язнення, не повернеться на Близький Схід без дозволу Папи і не братиме участи в будь-яких протиізраїльських діях.

У понеділок, 7-го травня, Папа Іван Павло II прийняв єпископа Капуччі на авдієнції та призначив його на становище візитатора грецько-мельхітських релігійних громад у Західній Европі з осідком у Римі.

Після авдієнції секретаріят стану Ватикану передав заяву ізраїльській амбасаді, в якій, крім запевнення про заборону повороту єпископа Капуччі на Близький Схід, подано ряд зобов'язань та умов, що він їх прийняв. Ізраїльські дипломати висловили повне вдоволення з полагодження Папою цієї справи.

Ізраїльська влада була заарештувала єпископа Капуччі за перепачковування зброї палестинцям. Він був засуджений на 12 років ув'язнення, але в листопаді 1977 року його звільнили після трирічного ув'язнення і видворили.

Появилася праця про дерев'яну архітектуру українських Карпат

Ню Йорк, Н.Й. — Фундація дослідження Лемківщини видала в 1978 році цінну працю п.н. „Дерев'яна архітектура українських Карпат". Праця складається з двох частин. У першій частині публікується ряд статтей до цієї теми, а саме: статтю Ольги Чмух „Українська дерев'яна архітектура і дерев'яна архітектура українських Карпат", коротку студію Антона Вариводи „Лемківщина" (про расові і мовні прикмети, одяг, оселі, господарство і церковну архітектуру Лемківщини), статті О. Волинця „Архітектура Лемківщини", Романа Райнфусса „Дерев'яні Церкви на Лемківщині", Павла Стефанівського „Старі й нові хати на Лемківщині", Антона Вариводи „Дерев'яна архітектура українських Карпат" (в англійській мові) та резюме по-англійськи про Лемківщину.

У другій частині поміщено 178 ілюстрацій — рисунки і пляни дерев'яних церков і будов з карпатських і прикарпатських місцевостей, наприклад, з Бережан, Ходорова, Дрогобича, Яворова, Самбора, Ворохти, Трускавця, Тухлі і т.д. Виказ і опис дерев'яних споруд українських Карпат, що його зладив А. Варивода, поміщено наприкінці книги в українській й англійській мовах. Передмову до праці по-англійськи написав її редактор Іван Гвозда, а по-українськи — Павло Маляр. Ціна книги — 30 дол.

Загальні збори гуцульського т-ва „Черемош"

Філядельфія. (М. Л.). — Дня 8-го квітня ц.р. відбулися загальні збори гуцульського товариства „Черемош", яке входить в склад Українського Світового Об'єднання Гуцулів.

При участи 29-ох членів обрано нові керівні органи товариства: голова — Дмитро Ткачук, заступник — Михайло Луців, секретар — Дмитро Федорійчук, скарбник — Василь Панчак, господарський референт — Евдокія Сороханяк, імпрезовий референт — Дмитро Сороханюк, пресовий референт — Марія Лабунька; Контрольна комісія: Дмитро Василащук, Іван Гаврилюк, Михайло Драганчук; Товариський суд: Василь Ткачук, Ярослав Федорійчук, Дмитро Михайлюк; Вільні члени: Іван Бейсюк, Роман Книгницький, Маріянна Михайлюк, Ляриса Стеблій.

Зборами проводила президія в складі: Микита Драґанчук — голова, Іван Гаврилюк — заступник, Роман Кнігницький — секретар, під кличем: „Оживити і спопуляризувати працю і значення товариства „Черемош" та по можливости об'єднати всіх гуцулів Філядельфії й околиці в Т-ві „Черемош".

В Торонті відбудеться авторський вечір ред. В. Барагури

Торонто, Канада. — В суботу, 2-го червня ц.р., в 7:30 вечора, в залі Мистецької Фундації при 2118 Блюр вул., відбудеться авторський вечір ред. Володимира Барагури, автора кількох книжок і багатьох статтей, з яких спомини „На калиновому мості" здобули собі загальну симпатію і признання. Авторський вечір спонзорують: Мистецьке Об'єднання „Слово" і Об'єднання Працівників Дитячої Літератури.

Крім виступу на авторському вечорі, ред. В. Барагура матиме також доповідь на тему: „Чому Івась не читає". Доповідь відбудеться в неділю, 27-го травня ц.р., в Інституті св. Володимира в 7-ій год. вечора. Цю доповідь, для відзначення Українського Року Дитини, спонзорують: СФУЖО, Т-во Українських Професіоналісток і Гурток Прихильників Української Дитини.

Появилася програма викладів УВУ

Мюнхен, Західня Німеччина. — Нещодавно появилася програма викладів Українського Вільного Університету (Індекс Лекціонум). В дійсності є це публікація, в якій можна знайти не лише загальні відомості про УВУ, органи самоуправління цієї нашої наукової установи, але також список усіх професорів, викладачів й асистентів. Детально подається також усі виклади на Філософічному факультеті, Факультеті права і суспільно-економічних наук, Високошкільних Курсах Українознавства і Педагогічних курсах для вчителів.

Усі дані опубліковано в українській, англійській і німецькій мовах. Наприкінці брошури подано список усіх видань УВУ від 1946 року по сьогодні.

Український Конґресовий Комітет Америки

ділиться з Українською Громадою сумною вісткою, що в дні 14-го травня 1979 року, відійшов у Вічність, на 79-му році життя, довголітній голова Політичної Ради Українського Конгресового Комітету Америки та делегат всіх Конгресів УККА від У-XII

✝

сл. п.

Проф. ІВАН ВОВЧУК

Відійшла у Вічність людина широкого українського серця, людина високої особистої культури і громадського вироблення, людина безупинної праці для української справи.

Покійний був визначним суспільно-громадським діячем. Від початків Другої світової війни включився в український націоналістичний табір і працював спільно для української визвольної справи в різних громадських центральних установах.

Опечаленій Дружині, Синам і Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Український Конгресовий Комітет Америки

НОВИЙ УРЯД СССР

(Закінчення зі стор. 2)

закономірність інтернаціоналізації всього нашого життя знаходить свій яскравий прояв і в складі керівних кадрів. Візьмемо нашу республіку. Серед керівних працівників — 70,4 відсотка українців, 27.1 відсотка росіян, 2.5 відсотка представників інших національностей".

Цікаві цифри. Росіян в СССР є біля 50 відсотків, та на керівних постах держави є їх біля 85 відсотків. Решта (15 відсотків) людей, це технічні урядовці. Росіян в Україні є біля 17 відсотків, а на керівних постах їх є 27,1 відсотка. Вони не є там технічними урядовцями на службі українців. Українці в Україні роблять те, що їм кажуть росіяни. Отже, Щербицький служить вірно імперії і тому треба припускати, що він ще довго залишиться першим секретарем ЦК КПУ. Хіба що щось сталось би з Брежневим.

Супроти такої ясної ситуації не раз аж дивно дивитись на наших людей, які стараються нас переконати, що єдина правильна визвольна політика — це боротьба за поліпшення долі в легальних рамках законів СССР, або що білим росіянам треба подати руку і йти з ними проти большевиків (російських і українських), або що Україна окупована не росіянами, а совєтськими большевиками, чи комуністами. Не диво, що чужинці не певні, чи ми дійсно знаємо, чого ми хочемо.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2)

тексти займають 44 сторінки, англійські 26.

Ми згадали вище про XVI-ий вік, тут додаємо, що з того віку маємо в цій книзі дані про п'ять церков: Улюч (1510), Деренівка (1530), Миколаїв (1538), Віжомля (1560) і Потелич (1583). З XVII віку є описи 27-ох церков, а решта церков — „молодші".

Автор, А. Варивода, і видавці — Фундація дослідження Лемківщини, — бажали, як пише в Передмові П. Маляр, „зареєструвати й цим зберегти від загладу культурно-історичні вартості Округи українських Карпат, а зокрема Лемківського Краю" (11).

Найдовша стаття А. Вариводи „Лемківщина" (24-41) подає загальні інформації про цю частину української території. Ольга Чмух пише про „Українську дерев'яну архітектуру" (ст.15-23) і стверджує, що художній образ дерев'яних церков має високу естетичну вартість через їх багатогранність, повноту, досконалість, виразність, що дозволяє говорити про унікальність результату".

В цій книзі передруковані ще короткі статті з „Українського Календаря", що виходить у Варшаві — О. Волиця, Р. Райнорусса про архітектуру та П. Стефанівського про нові і старі хати на Лемківщині. Редактор І. Гвозда написав передмову по-англійському.

Фундація дослідження Лемківщини заслужилася для української культури тим, що видала цю прекрасну книгу-альбом, яку направду можна оглядати як найцікавіший альбом з мальовничими фотографіями наших дерев'яних церков, які є гордістю нашої культури, бо ніхто з наших сусідів не може чимось подібним похвалитися.

Багато з цих дорогоцінних об'єктів нашої старої архітектури загинули безповоротно, та ця книга-альбом збереже принаймні світлини наших архітектурних скарбів.

ЕНЕРҐЕТИЧНА ПРОБЛЕМА...

(Закінчення зі стор. 1)

президент Картер не повинен ліквідувати урядової контролі над цінами американської нафтової ропи.

Рівнож Федеральна торговельна комісія натякнула, що брак бензини в ЗСА частинно „може бути вигадкою", але призналася, що не має доказів підтвердити свої підозріння.

День пізніше, тобто в середу, 16-го травня, президент Картер і секретар енергетики Джеймс Шлесінджер висловили переконання, що цього літа не буде помітних браків бензини, а теперішні проблеми, зв'язані з тим родом пального, повинні до великої міри закінчитися десь в червні.

Президент, який раніше того самого дня відбув довшу нараду з каліфорнійським губернатором Едмундом Бровном, під час спеціальної пресової конференції твердив, що в Каліфорнії, де під сучасну пору відчувається найбільший брак бензини, постачання значно поліпшиться в червні, додаючи, що це саме можна передбачувати і для інших частин ЗСА. Ситуація буде кращою вже в кінці травня, — твердив Президент. Він, однак, далі закликав населення ЗСА заощаджувати різні роди пального, включно з бензиною, бо енергетична проблема далі існуватиме.

МОЄ САМОГУБСТВО — ...

(Закінчення зі стор. 1)

але за листа в офіційні органи, в якому він протестував проти цькування українських письменників, його виключено з партії і він був змушений піти з роботи за „власним бажанням". Згодом працював вантажником на цегельному заводі, пізніше сторожем; заробляв на прожиток різними підзаробітками. За весь цей час постійне цькування з боку КГБ не послаблювалося (виклики, шантаж, різні обструкції). Під час останнього обшуку (в ніч з 6 на 7 березня) в нього вилучено біля 15 папок його рукописних праць.

В ніч з 9 на 10 березня він покінчив самогубством.

В останньому листі до дружини дякував їй за добре серце, за постійну підтримку. Дочкам просив переповісти присвяченого їм вірша (у Михайла залишилося дві дочки — Оксана 9 років, Дана 4 роки). Пояснював, що на такий вчинок йде свідомо, щоб хоч якось відгородити дружину й дітей від нещасть і поневірянь, пов'язаних з його долею. Друзям просив переказати, що це не зі страху, а найоптимальніше рішення в його становищі.

Безмежно шкода, що так передчасно пішла з життя людина, невтомний шукач істини, такий непримиренний до неправди. Шкода, що не побачить світ його наукові дослідження. Ми знали цю чесну справедливу людину. Пером земля Тобі, друже!

Петро Вінс, Володимир Малінкович, Микола Горбаль, Ольга Матусевич-Гейко, Павло Стокотельний".

Письменник Юрій Стефаник..

(Закінчення зі стор. 1)

Бронсвік в Ню Джерзі, де виголосив, заходами 65-го Відділу СУА, головою якого є пані Марта Цимбаліста, доповідь на тему: „Трагедія і тріюмф роду Стефаників". У Ню Йорку, стараннями редакції „Наше Життя" і Об'єднання Українських Письменників „Слово", відбулась в суботу, 12-го травня ц.р., доповідь гостя на тему: „Великий мир Олени Теліги". Зустріч зі Стефаником відкрив голова „Слова" д-р Остап Тарнавський; поезії Теліги читали Ляриса Кукрицька і Володимир Лисняк; керувала вечором ред. Уляна Любович.

В неділю, 13-го травня, гість з Едмонтону повторив цю доповідь у Філядельфії в приміщенні Українського Мистецького Клюбу. Вечером провадив голова Клюбу д-р Клюк; слово про Стефаника сказав д-р О. Тарнавський; поезії Теліги читала пані Кемпе-Гош.

Напередодні виступу в Ню Йорку Юрій Стефаник і гурт українських письменників і журналістів мали зустріч з Надією Світличною. Великим бажанням письменника є зустрітись з новоприбулим із Совєтського Союзу членом руху спротиву в Україні Валентином Морозом.

К. Василика переобрано на голову Осередку СУМ Америки в Ню Йорку

Річні Загальні Збори Осередку СУМ Америки відбулися 24-го березня ц.р., де обрано нову Управу Осередку та Управу Батьківського комітету.

Зборами провадила Ділова Президія в складі: голова — інж. М. Шмігель, голова Крайової Управи; заступник — Г. Цебрій; секретарі — А. Лещук та Т. Монастирський.

Загальні Збори привітали такі представники: Б. Качор — голова 2-го Відділу ООЧСУ, директор Школи Українознавства проф. П. Андрієнко-Данчук, п-і М. Лозинська — голова ОЖ ОЧСУ Відділу в Ню Йорку, п-і Ю. Копчинська представник Товариства бувших Вояків УПА, інж. В. Гладкий — голова ПАБНА, мгр І. Кобаса — від Т-ва Українських Бібліотекарів, п-на В. Чума — від Крайової Управи ТУСМ-у, мгр І. Винник — голова Дому ОУВФ, О. Генза — хореограф танцювального ансамблю „Верховинці".

На підставі звітів уступаючих референтів можна було бачити, що Осередок працював активно протягом цілого року.

Найголовніша праця — це виховна, якою проводить Булава Юнацтва. Юнацтво відбувало кожного тижня виховні сходини під опікою своїх виховників та впорядників. Виховна праця провадиться в аспекті підготови до Юнацьких іспитів та „Конкурсів знання і слова" на Злеті Юнацтва. Влітку минулого року, як і кожнорічно, велика кількість Юнацтва з Нюйоркського Осередку відбула табори, Молодше Юнацтво виховно-відпочинковий табір, Старше Юнацтво-спортовий та вишкільний табори.

В культурно-освітній ділянці в минулій каденції проведено дуже оживлену працю. Школа Українознавства Осередку, крім щосуботнього навчання, влаштувала п'five самостійних, внутрішніх імпрез. Хор „Жайворонки" виступав на дев'ятьох запрошених імпрезах. Старша танцювальна група „Верховинці" виступала чотири, а молодша п'ять разів. Крім того хор „Жайворонки" та обидві групи „Верховинців" дали самостійний концерт в Монтреалі, Канада, в місяці грудні.

Осередок може похвалитися і спортовою ділянкою. На Злеті відбиванкова дружина Старших Юнаків здобула 1-ше місце; на Сьомих Українських Спортових Ігрищах дружина легкоатлетики здобула 1-ше місце, а за індивідуальні місця була нагороджена 15-ма медалями. Відбиванкова дружина „Дружинників" здобула 1-ше місце у всіх „Відбиванкових турнірах".

Всі члени Управи Осередку — це молоді „Дружинники", тобто дійсні члени СУМ від 18 до 35 років, які дуже віддано працювали для добра Осередку та Юнацтва, крім своєї праці в „Дружинниках". Деякі з них належать до Крайової і до Центральної Управи і там виконують свої обов'язки.

Батьківський комітет вклав багато праці для допомоги Булаві Юнацтва і Школі Українознавства. Влаштовував імпрези, головно, для здобуття фондів. Під час літа відремонтував кляси для Школи Українознавства.

За ініціятивою Номінаційної комісії в складі: голова — мгр П. Когут, члени — О. Зазулькевич, В. Харук, В. Костик, Д. Барна обрано на біжучу каденцію таку Управу Осередку: голова — К. Василик, заступник голови та організаційний референт — мгр П. Когут, рекордовий секретар — Д. Походай, технічний секретар — А. Лещук, булавна Юнацтва — О. Гірняк, булавний Дружинників — мгр П. Когут, фінансовий референт — О. Зазулькевич, скарбник — В. Лавро, культурно-освітній — М. Решітник, референт зовнішніх зв'язків — мгр О. Рожка, господарчий — Р. Кафяк, пресова — Є. Сидор-Чарторийська, референт сумівських видань — М. Михайлюк, спортовий — В. Клоків, Суспільна Опіка — С. Качор; вільні члени — Б. Пилипів, Б. Сидор-Чарторийський, В. Костик, М. П'ятка, М. Кукурудза, М. Базиляк; Контрольна комісія: голова — М. Корнага, члени — Є. Королюк, Т. Воляник; Товариський суд: голова — М. Фурда, члени — Є. Кузьмович, Ю. Микитин. Батьківський комітет: голова — М. Журавський, заступник голови — В. Клюкевич, секретар — Т. Монастирський, організаційний — М. Баб'як, фінансовий — М. Когут, господарчий — П. Примак; вільні члени — С. Прятка, Д. Барна, М. Новаківський, Г. Лещук, п-і Т. Гнатишин і п-і А. Монастирська.

Голова Крайової Управи інж. М. Шмігель висловив признання Осередкові за працю, а головно за вичерпні та точні звіти. Він зазначив, що основи Крайової Управи дав Осередок Ню Йорк ще 30 років тому. Половина активних членів Крайової Управи є з Нюйоркського Осередку, на чім терпить Осередок. Ми мусимо вірити у майбутність Спілки, у майбутніх тих, що підростають. СУМ дає багато професіоналістів, які в американських урядах заступають українську справу. Він також сказав, що треба дивитися вперед і стриміти до нашої мети. Перші чинники у вихованні — це родина, церква, школа, а ми, як молодеча організація, є допоміжним чинником у вихованні. Як ми сповнимо цей обов'язок, то зможемо з чистим серцем сказати нашим братам в Україні — „ми виконали наше завдання" — заявив інж. М. Шмігель.

Переобраний голова Батьківського комітету М. Журавський подякував за вибір та довір'я.

Переобраний голова Осередку К. Василик, подякувавши за вибір, закликав нововибраних своїх референтів працювати з ідейністю, не зневірюватися тим, що українське громадянство не доцінює та не піддержує праці. Виховання молоді належить не лише до виховних установ, але до цілого громадянства.

Збори закінчено відспіванням „Не пора".

Є.С.Ч.

УКРАЇНСЬКА МОВА В КАНАДІ

Ню Йорк. — Місцевий щоденник „Ню Йорк Таймс", у статті Андрю Малколма про вибори в Канаді, що її ця газета помістила у виданні з 16-го травня інформує, що в Канаді 1.4 відсотка населення уважає українську мову материнською мовою. Коли взяти до уваги, що населення Канади нараховує приблизно 23,600,000, то біля 330,400 осіб в Канаді уважають українську мову розговірною мовою.

Загальні Збори Пластової станиці в Лос Анджелесі

Лос Анджелес, Каліфорнія. — У суботу, 24-го березня ц.р., тодішній голова КПС в ЗСА — Ігор Сохан відвідав Пластову станицю в Лос Анджелесі, Каліфорнія, з нагоди їхніх Загальних Зборів. Вранці він відбув зустріч із Станичною Старшиною під проводом Любомира Словського та Станичною Радою під проводом Анни Микитин. У ділових та дружніх розмовах обговорено діяльність станиці, її стан та можливості й пляни на будуче. Опісля голова зустрівся з батьками пластової молоді, згуртованими в Платприяті, та давав вияснення і відповіді на різні їхні питання пов'язані з виховною пластовою працею.

На пропозицію директора школи відвідав Школу Українознавства, де саме відбувалось навчання.

По полудні він відбув зустріч із пластовими виховниками, а опісля взяв участь у річних Загальних Зборах, на яких обрано новий станичний провід на чолі зі станичною Дарією Чайковською та кошовими — Анною Микитин та Зеноном Захаріясевичем. Головою Станичної Ради обрано пл. сен. Наталію Березовську.

Пластова громада в Лос Анджелесі, — як спостеріг голова КПС, — дорожить своєю молоддю і помимо великого віддалення одних від других і від домівок, провадить систематично заняття в Пласті та в школі. Свідомість того, що вони найдальше віддалені від більших центрів у поселеннях українців, додає їм енергії і завзяття, щоби вести своє життя під знаком приналежности до своєї поневоленої, але нескореної Батьківщини.

СИБІРСЬКЕ МІСТО ТЮМЕН ЗАЛИВАЄ ВОДА

Москва. — Газета „Труд" інформує, що тисячі осіб з допомогою бульдозерів, тягарових авт та іншої машинерії, намагаються побудувати 24-милеву гаму, щоб зупинити лявину води, яка піднялася в річках і заливає місто Тюмен з населенням більше як 335,000. Понад 3,000 мешканців Тюмена, які жили в низькоположених районах, уже виселено в інші околиці, бо вода в багатьох частинах міста сягає дахів. Повінь спричинили зливні дощі і сніг, який почав з весною топитися.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 18-го ТРАВНЯ 1979 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Вол. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 19-го ТРАВНЯ 1979 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чорн. Січ 14-ий Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі. Проситься чл. прибути та заплатити вкладки. Поза місцеві слати на адресу секр. M. P. Otrok, Rd. 2, Box 102, Cranbury, N.J. 08512. Tel. (609) 655-0274.

НЕДІЛЯ, 20-го ТРАВНЯ 1979 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в кафетерії церкви св. Йосафата. На порядку: збирання вкладок, братські справи, як рівнож звіт з Окружних Зборів. Проситься чл. прибути. — Секретар.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334-ий Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фін. секретаря при 3324 Торрінґтон вул., Парма, Огайо. Проситься чл. прибути. — Б. Задорецький, рек. секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. Збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64-ий Відд., о год. від 12-2-ої по пол. біля церкви св. Марії, Washington St. Просимо всіх чл. на збори. — Управа.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДому при 237 Hope Ave. Проситься чл. взяти участь. Управа на 1979 р.: І. Хомко, предс., Р. Галабурда, заст. предс., П. Головачук, фін. секр., Н. Михайлишин, касир, В. Марущак, рек. секр., опікуни хворих: Анастазія Марущак, В. Оліярник; прапорщики: С. Коваль, С. Андрусишин; мужі довір'я: В. Мочупа, Ф. Мартин; господар: Г. Романів. К. Комісія: І. Блиха, гол. Ю. Котляр і Варвара Тижбір — члени. — В. Марущак, рекр. секр.